

§ 1. Wybudowana na zasadzie zezwolenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 sierpnia 1919 r. przez Sochaczewski Powiatowy Związek Komunalny, linja kolei wąskotorowej od Tułowic do Wyszogrodu długości 6,2 kilometrów o szerokości toru 750 m/m zostaje otwarta do użytku publicznego jako odcinek prywatnej wąskotorowej kolei Sochaczew-Tułowice-Piaski, zbudowanej na zasadzie tegoż zezwolenia i otwartej do użytku publicznego z dniem 1 października 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 82, poz. 736), wobec czego nazwa tych kolei otrzymuje brzmienie: „Sochaczew-Wyszogród-Piaski”.

§ 2. Przewóz osób, bagażu, towarów, zwłok, zwierząt i t. p. linją wąskotorową Tułowice-Wyszogród odbywa się na podstawie taryf, obowiązujących na kolei wąskotorowej Sochaczew-Tułowice-Piaski.

§ 3. Odległości taryfowe pomiędzy stacjami kolei wąskotorowej Sochaczew-Wyszogród-Piaski ustala się następująco:

Do stacji \ Od stacji	Kilometrów							
	Piaski	Krom- nów	Wyszog- ród	Prześla- wice	Tułowic- e	Brochów	Choda- ków	Socha- czew
Sochaczew	26	22	23	19	16	14	6	—
Chodaków	20	16	17	13	10	8	—	6
Brochów	12	8	9	5	2	—	8	14
Tułowice	10	6	7	3	—	2	10	16
Prześławice	13	9	4	—	3	5	13	19
Wyszogród	17	13	—	4	7	9	17	23
Kromnów	4	—	13	9	6	8	16	22
Piaski	—	4	17	13	10	12	20	26

§ 4. W zależności od powyższego w taryfie ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt, stosowanej do przewozów kolejami wąskotorowymi, wprowadza się zmiany następujące:

1) We „Wstępie” (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 60, poz. 545) w punkcie I „W obrębie Dyrekcji kolejowej Warszawskiej” w ustępie B) „Koleje wąskotorowe prywatne”, pozycja „8. Sochaczew-Tułowice-Piaski (patrz punkt 94 Postanowień Taryfowych)” (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 82, poz. 736) otrzymuje brzmienie następujące: „8. Sochaczew-Wyszogród-Piaski (patrz punkt 94 Postanowień taryfowych)”.

2) W części II „Postanowienia taryfowe” w rozdziale XXV (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 116, poz. 1066) w punkcie 94 w ustępie I wykazu kolei wąskotorowych „w obrębie Dyrekcji kolejowej Warszawskiej”, stosujących 100% podwyższenie opłat przewozowych, podanych w części IV taryfy, pozycja: „na linii Sochaczew-Tułowice-Piaski” otrzymuje brzmienie: „na linii Sochaczew-Wyszogród-Piaski”

§ 5. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 grudnia 1923 r.

Minister Kolei Żelaznych: *Nosowicz*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Szydłowski*

988.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 24 listopada 1923 r.

o podwyższeniu opłat przewozowych i postojowych na budujących się liniach Kutno—Płock i Kutno — Zgierz.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu co następująco:

§ 1. Opłatę za przewóz wagonu ładownego lub próżnego do miejsca wyładowania lub naładowania i z powrotem na budującej się linii Kutno — Płock, ustanowioną w punk. 5 § 1 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 grudnia 1921 r. w sprawie taryfy na przewóz towarów w ruchu tymczasowym na budującej się linii Kutno — Płock (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 108, poz. 791), podwyższoną rozporządzeniem z dn. 24 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 110, poz. 879), podwyższa się do wysokości 8.200.000 mk.; opłatę zaś za przetrzymanie wagonu, ustanowioną w punkcie 8 § 1 rozporządzenia z dnia 15 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 108, poz. 791), zmienioną rozporządzeniem z d. 24 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 110, poz. 879), zastępuje się opłatą w wysokości 2.000.000 mk. za każdą rozpoczętą dobę (24 godzin) po upływie terminu wolnego od postojowego i za jeden wagon.

§ 2. Opłatę za przewóz wagonu ładownego lub próżnego do miejsca wyładowania lub naładowania i z powrotem na budującej się linii Kutno — Zgierz, ustanowioną w punkcie 5 § 1 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 grudnia 1922 r. w sprawie taryfy na przewóz towarów w ruchu tymczasowym na budującej się linii Kutno — Zgierz (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 116, poz. 1065), podwyższoną rozporządzeniem z dn. 24 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 110, poz. 879), podwyższa się do wysokości 10.800.000 mk.; opłatę zaś za przetrzymanie wagonu, ustanowioną w punkcie 8 § 1 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 116, poz. 1065), zmienioną rozporządzeniem z d. 24 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 110, poz. 879), zastępuje się opłatą w wysokości 2.000.000 mk. za każdą rozpoczętą dobę (24 godziny) po upływie terminu wolnego od postojowego i za jeden wagon.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 grudnia 1923 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 24 października 1923 r. o podwyższeniu opłat przewozowych i postojowych na budujących się liniach Kutno — Płock i Kutno — Zgierz (Dz. U. R. P. № 110, poz. 879).

Minister Kolei Żelaznych: *Nosowicz*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Szydłowski*